

LYRIKA LATINSKÁ

Z lyriky skládané u nás latinsky podáváme v překladech jen několik ukázek, v nichž je patrná motivická shoda latinské poesie s českou, ale zároveň i její bohatší výrazové možnosti.

Duchovní poesie je zastoupena *sekvencí o Božím těle*, kterou složil Domaslav, snad benediktin a příslušník kláštera Břevnovského, někdy před rokem 1342. (V latinském originálu dávají prvá písmena jednotlivých strofických částí akrostich Domaslaus predicator, t. j. Domaslav kazatel.) Sekvence se hojně užívalo a ještě začátkem 17. století byla dvakrát přeložena do češtiny (v kancionále Rozenplutově a v Zázvorkově). – Druhá je neliturgická vánoční píseň Jana z Jenštejna *Panenská matka v chlévě dli* (Canit epithalamium) z konce 14. století, pozoruhodná zejména citovým zabarvením, tak charakteristickým pro pozdější naše vánoční písně.

Z bohaté tvorby satirické a reflexivní uvádíme písně *Jaké to, ach, trápení* (O quantum sollicitor) a *Kde jste, kdo jste, slyšte mne* (Universi audiant) jako příklad latinské satiry namířené proti všem stavům, postrádající však ladění proticírkevního. – Píseň mistra Vojtěcha Raňkova *Žalně, ach, má louina nyje* (Ach in luctum chelim verto) patří k protiženským skladbám, jež jsou v latinské poesii středověké velmi hojné; zasluhuje povšimnutí, že uvádí příklady ženské špatnosti jen z příběhů antických. Poslední ukázka tohoto druhu je latinsko-česká (makaronská) píseň žebravá *Carmen prestet Deus celi*, obsahující obvyklou satiru na studentský život.

Lejch *Hle, jaro plné vábných krás* (Iam vernalis amenitas) je typická ukázka milostné lyriky žákovské. Od většiny milostných písní českých se liší obšírným rozvedením přírodního motivu a rovněž poměrně rozsáhlým popisem krásy dívčiny.

SEKVENCE DOMASLAVOVA

O BOŽÍM TĚLE

S výše nebeské, kde žila,
pravá Moudrost sestoupila
v lůno Panny na tu zem.
Přišel vůdce vytoužený,
5 zrozen z Marie, ctné ženy,
s člověčenství údělem.

Veliký syn velké Panny,
velkým divem světu daný,
snímá hříchy našich těl.
10 Plaší nemoc, dává zdraví,
sílu před šiky svých staví,
takže prchá nepřítel.

Báječný ten horlitel,
vbrzku žalný trpitel,
15 na kříži pak zmírá.

Starý Zákon naplnil:
zákon ze svých krutých sil
sám ho pro nás týrá.

20 Beránek jest ukřižován,
za nás hříšné obětován:
žertva spásy umírá:
naše žití obnovuje,
k ctnostem svět zas napravuje,
nebes bránu otvírá.

25 Dřív však, vědom brzké chvíle
trestu, u večere milé
určí svátost přesladdkou.
Vezme chléb, ten blahoslaví:
30 „Toto jest mé tělo,“ praví,
„to buď na mne památkou.“

A když skončil tento čin,
nalil vína boží syn,
vzal a žehnal znova.
A jak žehná v zasnění,
35 víno v krev se promění
vtěleného Slova.

Jenom Bohu je to zjevné.
Ty to cti u víře pevné
beze všeho zkoumání.
40 Bezelstný jen, spravedlivý
přijímejž! Vy ne, vy lživí,
hanbě hříchu oddaní!

Jidáši, střež se odsouzení!
Petře, přijmi pro spasení
45 pokrm věrných duší, těl!
Dobry se jím ozbrojuje,
hříšník se však obnažuje,
snadná kořist nepřátel.

Kriste, tvůj to div! I lkáme:
50 Soudu nás, kdož přijímáme,
hněvného chraň!

Oděj nás v plášť své milosti,
proti všem mukám, bolesti
nejlepší zbraň!
55 Ty spáso, učin každého
pokrmu hodným svatého,
tvého léku božského!

Nadpis: *Sekvence* (z lat. sequentia, pokračování), součást mše, zpívaná po graduale a aleluja, původně prodloužený zpěv poslední slabiky slova aleluja, později s podloženým textem k různým svátkům církevního roku – 2 *Moudrost* přenesené pojmenování Krista – 25-36 výklad o poslední večeři před zajetím, při níž Kristus proměnil chléb a víno ve své tělo a krev (Luk. 22,14-19, srov. i Mat. 26, 26 a Mar. 14, 22) – 36 *vtěleného Slova* biblické označení Boha (srov. Jan 1,1).

JAN Z JENŠTEJNA

PANĚNSKÁ MATKA V CHLÉVĚ DLÍ

Panenská matka v chlévě dlí,
zpívajíc písně svatební,
radostnou píseň synovi,
Ježíši, sedíc u jeslí:
5 „Ej, ty maličký,
obr jsi převelký,
králů král, Bůh jsi nejvyšší!
Mé prosby nyní vyslyšíš!
Promíjej hříšným,
10 pomáhěj ubohým,
buď vlídným asylem vyhnaným,
útěchou sladkou ostatním!

Pojď do kolébky poklidné,
už přišla spánku chvíle,
15 tvé tělo, něžné údy tvé
zavinu v plénky milé.
Hle, v plénky tě skrývám,
ty tajemství zjev nám!
Tvé údy poutám: uvolniž
20 svým sluhům kruté viny tíž!
A já tě kladu zde
v to těsné lůžko tvé,
tebe, jenž svíráš v pěsti své
zem, moře, nebe nesmírné.

25 Spi ty, jenžs Emanuelem,
spánkem už osvěž údy,
ty strážce nad Izraelem,
ze srdce zaplaš trudy!
Zdřím si kratince,
30 a když si pospínká,
rozevře jasné oči své,
zářící jak dvě světélka.
A matka ho zdvíhá,
v loktech ho kolíbá,
35 údy mu sladce zulíbá
a tak ho něžně uctívá:

„Můj synu, lidských synů všech
ty krásnější, má chloubu,
živote, sílo, ctnosti všech
40 příklade, vzore, zdo bo!
Máš čelo ze sloni
a tváře nachem žhnou,
duhou se klene obočí
a oči tvé dvě hvězdy jsou.
45 Jak punská jablka
se rdějí tvoje rty,
nos věž je libanská
a hrdlo nad šperky.

Zde vezmi prvé mléko své,
50 můj synu milovaný,
dar prozřetelnosti to tvé,
od tebe cudně daný.
Prsou se chop a ber,
ty správce hvězdných sfér,
55 jenž vládneš v krajích nadzemských
zástupům duchů nebeských!
Dopřej nám radostí,
jež tvoje láska dává,
ať můžem jásat s anděly:
60 Buď na výsostech sláva!“

25 Emanuel (z hebr. Emmánúél = s námi Bůh) je v bibli jméno Kristovo, značící spojené božství a člověčenství (Iz. 7,14; Mat. 1,23) – 45 *punská jablka* granátová jablka – 47 *nos věž je libanská* biblické přirovnání z Písně Šalomounovy (7,4)

41. Hudebníci z bible krále Václava IV.
(konec 14. stol. — Národní knihovna, Vídeň)

Oratio proferat ad ubi adueto qf
odpustit

Oezu křište strediv kveze suotce duhem
geden boze itroge stredrost naste z boze křište
Ty sy nore ze prednamy ptve mky swate rany
smylušte tivoze nadnamy křište x. Atve prohel
svu kriu pny zivcane smuty wykupilo ny od
pusty nam naste wmy křište x. Andrele gdu
zpravagice avorty slawve křetogice / stwaku
gemu wzdawagice křište x. Swata marze
boze maty ty nam rag zpomahaty day nam
tweho syna znaty křište x. Křište nym wssydm
křtopodynu at nam spusty nassy wmy yda nam
wragy bredymu křište x. Wssydm nebudem
bezweho ostanty sye dyela zleho nehnem arme
wvege geho křište x. Otce syru dusse swaty
neday nassym dussem sye ztratity naphi namy
kuor křpaty křište x. Spassy taly dusse tuda rag
ostryetay zleho dyela day dusse by tye wydyta křište
Swata marze prystup křidu wssydm swycty
křivemu bydu dzeve negy dusse zbudu křište
x. Nemve tivoze křiam hnyewu ptwu matu
x. Wreme tivoze ze nass rany nige nore bok
pklany zywot westky byzowany křište
x. Tyce swateho znamenye ostanty sy dle pomnyce
tyelo swate vkrw twogy křište x. Motwe
mky ybolsty atve mat ky zalasty pvet zalasty
zbow nass smutka day radosty křište x. Bodey
poydyem buoh prednamy abudem gemu znamy
at sye smyluge nadnamy křište x. Swata
marze gdy prednamy psveq syna tycho
zany zahnyasne křestyanu křište x. Křoz tute
pvefmořtu zpravagy boze mky zpomynagy
agvst panwet znamenagy tzy sta dny odpustit
magy křište x. Przymenz wssydm porcyne
nve hnyetom nassym nazbawenye dussem
naspasenye křište

1626

Canto & S. Dorothea Boemice

Dorotheo pamio gysta tivooy hod
sty gverfey svata nebs ty Druvka
rybozna bohem zvolena
I Live knast yave
gystoty nemoz zadny
wypstaty gnyze ty
ozdobena, Kristen smu
bena **F**o A adugryy
syc s-ctotem svym spomozy; nam
tam smutnym kivecne radosty.

43. Doroto, panno čistá

(rukopis z doby po roce 1410 — Státní vědecká knihovna Zdeňka Nejedlého, České Budějovice)

tantū fit fractura. qua nec status n̄ sta
tura signati minuit. **E**cce panis ange
lor. factus cib̄ uiator. uē panis filior
nō mittendus canib̄. In figura p̄sig
natur. cū ysaac immolat. agnus pa
sche deputatur. datur māna patrib̄.

Bone pastor. panis uē. ihu nr̄i misere
tu nos pascere. nos tuere. tu nos bona
fac uidere it̄ra uiuenciū. Tu qui cūc
ta scis et uales. qui nos pascis h̄ mor
tales. tu nos ibi commēsales coheredes
et sodales. fac sanctor. ciuium. **E**t alia

De supna ierarchia uera descendit
sophia iuter uirgis. Optat dux
in hac uia. uenit natus de maria. esse
portās homīs. **M**agne mat̄s magnus
natus modo miro. mūdo datus. mūdi
tollit c̄mina. **A**ufert morbos. dat salutē.

JAKÉ TO, ACH, TRÁPENÍ

Jaké to, ach, trápení,
jaká starost, soužení,
přemítám-li, cože mi
zítrék s dneškem získá.

5 Minulost i dneška ryk,
vše to čeká na zánik:
taký konec má i znik
přirozenost lidská.

Kdyby člověk poznával,
10 co je v smrti hrůzy,
a ke konci přihlédal,
žil by v bázni, sliboval
Bohu vše a rád mu dal
všechno, co mu dluží.

15 Každý den, co dokonám,
umiňuji si v sobě sám:
„Dnes či zítra,“ říkávám,
„chci se napravit.“
20 „Zítra,“ stále krákorám,
dnes i zítra. Vůli mám,
ale snahy postrádám
špíny své se zbýti.

Jazyk, ne však konání
slibuje nehřešiti,
25 činu chybí jednání;
když však při pomazání
přijde strachu hryzání,
jak se zachrániti?

Běda vám, ó kněžstvo zlé!
30 Podle učenosti své
Starého i Nového
Zákona jste mistři:
jiným nadřizeni jste,
35 nebe zahrazujete,
břímě uvalujete
nerovně, vy chytří!

Sedat u katedry své,
na to mnoho dáte,
40 zda však stádce poddané,
od Boha vám svěřené,
bude spaseno či ne,
to se nestaráte.

Lid pak – co mám zapěti?
45 Jak mám klidně snášeti,
mlčením jak míjeti
jeho zvláštní klamy?
Jeho řeč je samý květ,
na činech však špíny jed,
50 v srdcích falše celý svět,
lest a podvod samý.

Dali se na chytračení,
nejsou, čím se zdáli.
Katolické učení
55 přešlo v lživé mámení.
Žijte svatě, lidé ctní:
svět vás nepochválí!

Pomoz, ať se radujem,
Pane, věčně v jméně tvém,
60 ty, jenž v utrpení svém
člověku dals žíti.
Marie, naděj pokorných,
spáso nás všech věřících,
syna za nás hříšné pros,
65 rač nás zachrániti!

Slyš nás! Neboť syn tě ctí,
nejsi odmítána;
uchovej nás věčnosti!
Kriste, ve své milosti
70 vyplň vše, oč s vřelostí
prosí matka, Panna!

KDE JSTE, KDO JSTE, SLYŠTE MNE

Kde jste, kdo jste, slyšte mne, co chci pověděti.
Všech se dotknu, nikomu nechci promíjeti:
pány jako otroky míním pokárati,
čistou pravdu o každém hodlám pověděti.

- 5 Toho, jenž je pánů pán, znát jste odmítali,
za mnohými šalbami světa jste se hnali,
světa jste a satana plně poslouchali:
proto na vás čekají věčné pekla žaly.

- 10 Bojovníci žili kdys, světem chodívali,
za vdovy a sirotky směle bojovali.
Dnešní bojovníci však hledí, co by vzali,
olupují dobré spíš, cti své nejsou dbalí.

- 15 Sluhové jich katany též se nazývají,
satanu se jménem již hodně podobají;
kdo co spáchal horšího, toho uctívají,
co pak zlého provedou, tím se vychloubají.

- 20 Také dvorů prelátských mnozí držitelé
plní světské pýchy jsou, svatokupčí směle,
dary za spravedlnost mámí, věci malé
příliš váží, pouštějí velké se zřetele.

- Proboštové, opati, správci všeho stavu,
ti se stejně spustili všichni dobrých mravů:
stali se z nich frejři, patří k hráčů davu,
v hampejznictví, krčmářství hledají si slávu.

- 25 Převýtečné jeptišky, Bohu zaslíbené,
u přílišné lenosti žijí rozmazleně,
nosí roucha, závoje, chodí vystrojené,
milencům se líbiti touží všecky stejně.

- 30 O ženách však nemíním řeči rozpřádati:
sám vím o nich málo jen, nemohu nic psáti.
Slychám pouze jednu věc mnohé vykládati:
neznají prý věrnosti – nač je milovati?

Co mám o sedlácích psát? Žijí život špatný,
světské dávky platí sic, ale Bohu splatný

35 zadržují desátek: trest je neodvratný.
Takto hynou ochotně i se svými pány.

Nuže, páni, napravte, co se děje zlého,
ať vás potom nepotká něco hroznějšího,
ať vás milost očistí Boha všemocného,

40 byste čisti dosáhli blaha nebeského.

5 *Toho, jenž je pánů pán Boha – 24 hampejznictví k hampejz, nevěstinec*

M. VOJTĚCH RAŇKŮV

ŽALNĚ, ACH, MÁ LOUTNA NYJE

Žalně, ach, má loutna nyje!

Komusi, kdo neznalý je

Kypridiny prorady,

za úskoků Kirky svůdné

5 v rouše Penelopy cudné

strojí Kypris úklady.

Řečí lstivou naděj dává,

myslíš-li však, že je pravá,

sám se svádíš klamným snem.

10 Sabinkou se tváří v řeči,

jako Artemis však lečí

chytá tě svým líčidlem.

Víš, co v zlosti učinila

Deianeira? Usmrtila

15 jedem chotě Herkula.

Hleď, co pro Korinnu hoře

stihlo u Getského moře

Ovidia exula!

Slepou lásku Venus budí,

20 jako vrhla do záhuby

trojského kdys Parida.

Střel má Kytheřanka mnoho,

kdo si nedá pozor, toho

zraňuje, jak se jí zdá.

25 Herkula klam její svedl,

že ten vítěz vlnu předl

u Ioly, láskou slep.
Neviděl jsem zápasníka,
by ho Kypris, jak se říká,
nelapila na svůj kep.

30 Pročež, máš-li rozum, synku,
varuj se mi bděle styků
s takou včelou prohnanou!
Hleď si Mus, těm hleď být roven!
35 Neboť moudrost Pieroven
odměnu dá vítanou.

3 *Kypridiny prorady* Kypris, přijím Afrodity, řecké bohyně lásky, podle ostrova Kypru (Cypru), bájeslovného rodiště Afroditina – 4 *Kirky svůdné* Kirké, v řeckém bájesloví krásná kouzelnice, která dovedla pomocí zázračných bylin proměňovat lidi ve zvířata – 5 *Penelopy cudné* Pénélopé, v řec. bájesloví dcera Ikariova a choť Odysseova, která mu zachovávala věrnost po deset let, kdy se účastnil dobývání Troje a po dalších deset let jeho bloudění po moři – 10 *Sabinkou se tváří v řeči* Sabinové byl staroitalský kmen proslulý svou otužilostí a mravností; podle pověsti unesli první římské osadníci, kteří přistali v Latii bez žen, sabinské dívky, aby si opatřili ženy; válku mezi Sabinou a Římany, která proto vznikla, ukončily unesené Sabinky rozváznou řečí – 11 *jako Artemis však lečí* Artemis, v řec. bájesloví bohyně lovu; odtud léčení, t. j. kladení léčků, o kterém se ve skladbě mluví – 14 *Deianeira* v řec. bájesloví dcera krále Oinea v aitolském městě Kalýdóně, manželka Héraklova (Herkulova), která svého manžela pro podezření z nevěry zahubila – 16-18 *Korinna* je jinak neznámá dívka, která je středem erotických elegií Ovidiových v díle *Amores*, složeném před rokem 2. př. n. l.; neměla nic společného s Ovidiovým vyhnanstvím na pobřeží Černého (Getského) moře, jižně od ústí Dunaje – 19 *Venus* Venuše, římská bohyně jara a lásky – 20-21 *jako vrhla do záhuby trojského kdys* *Parida* Paris, syn trojského krále Priama; jako pastýř stád měl rozhodnout spor o krásu mezi Hérrou, Athénou a Afroditou; Paris rozhodl ve prospěch Afrodity, začež sice získal Helenu, choť krále Menelaa, kterou unesl do Troje, ale stal se tak původcem trojské války, záhuby Troje i vlastní smrti v boji – 22 *Kytheřanka* Afrodité, nazývaná tak podle ostrova Kythéry, jednoho z hlavních míst jejího kultu – 27 *u Ioly* Iolé, Iola, dcera Eurytova, násilím odvléčená Héraklem (Herkulem); pro lásku k ní byl Héraklés usmrčen svou chotí Deianeirou – 29-30 *by ho Kypris, jak se říká, nelapila na svůj kep* neomámila svými půvaby – 35 *Pierovny* Musy, nazvané tak podle pohoří Pieru ve vých. Makedonii, kde kvetl jejich kult

LATINSKO-ČESKÁ ŽEBRAVÁ PÍSEŇ

Carmen prestet Deus celi,
v němž by to byl rozum celý
describendi varia.
Qui suevimus sepe radi,
5 jedli bychom často rádi,
sed ubi cibaria?

Non dolore sine gravi,
nemámet ižádne krávy
neque volatilia.

- 10 In reprobum sensum dati,
nechtiet nám nic darmo dáti,
quare agunt talia?

Cohors nostra nunquam leta
byla-li by tohoto léta,
15 nisi vestra gracia
jungens carnes, pisum pani
i dali nám jako páni
pia subventamina.

- 20 Famem, sitim sepe passi,
propili jsme kukly i pásy
pre grandi penuria.
Dominante nobis siti
takměř nikdy nejsme syti,
patimur crudelia.

- 25 Sacra nam finita missa
prázdna jest vždy naše mísa,
horrent hinc precordia.
Residentes sepe soli
jedli bychom i bez soli
30 tristes pre inopia.

Nos heredes nostre case,
když nemáme, ktož nám káže
facere convivia.

- 35 Nullius sunt verba doli,
bychme zběhali hory i doly,
in vanum fient omnia.

Mente fixi velut rota,
tak vždy bydlí naše rota
cum tota familia:

- 40 transfretantes multa vada,
toť jest hrozná naše vada
quod desunt victualia.

- Tale carmen vobis cudi,
 již nevieme sami kudy,
 45 que sunt placibilia.
 Deo dante sumus sani,
 uvezemeť i bez saní
 vestra nunc donaria.
- Que donate nobis leti,
 50 netřebať jest k tomu léti
 precara potagia.
 O plebani, o prelati,
 neračte nám z toho láti,
 quod legamus vilia.
- 55 Ita sumus contemplati,
 což nám dáte, buoh odplatí
 dando centuplicia.
 Non licet nomen preterisse,
 z Zléchovat sme tovařišie
 60 vestri semper ad omnia.

1: Necht' bůh nebeský přispěje k skládání – 2 *rozum* smysl – 3: vylíčit všechno možné – 4: My, kteří jsme zvyklí třítí bídu – 6: ale kde je co k jídlu? – 7: K veliké své žalosti – 9: ani drůbeže – 10: vydání v převrácený smysl (t. j. že činíme, co se nesluší; srov. Řím. 1,28) – 11 *darvo* zadarmo – 12: proč tak jednájí? – 13: Naše hrstka nikdy veselá (by nebyla) – 15-16: kdyby vaše přízeň nepřidala maso a hrách k chlebu – 18: laskavou podporu – 19: Často jsme trpěli hlad a žízeň – 20 *kukla* kápe, jež kryla hlavu – 21: pro velikou nouzi – 22: Když nám vládne žízeň – 24: krutě trpíme – 25: Neboť se skončila mše svatá – 27: z toho se svírají naše útroby – 28: Často sedíce na zemi – 30: zarmoucení pro svou nouzi – 31: My dědicové našeho statku – 33: uspořádati hostinu – 34: Naše slova jsou zcela prosta lsti – 35 *bychme zběhali* kdybychom zběhali – 36: všechno vyjde naprázdno – 37: Soustředění v myšlenkách jako kolo (ke svému středu) – 38 *bydlí* přebývá, žije – 39: s celou čeledí – 40: plavice se přes mnohé vody – 42: že není co jíst – 43: Tuto píseň jsem pro vás „ukoval“ – 45: co se zalíbí – 46: Z milosti boží jsme zdraví – 48: nyní vaše dárky – 49: Darujte nám je rádi – 50 *léti* liti, nalévati – 51: předrahé nápoje – 52: Plebáni i preláti – 53 *z toho* pro to – 54 volně: že žádáme věci všední – 55: Tak jsme uvažovali – 57: tím že (vás) obdaruje stonásobně – 58: Nelze opominout jména – 59 *Zléchov* smyšlené místní jméno spojené s představou zlého chování, t. j. zacházení; *tovařišie* tovaryši, druhové – 60: vám k službám vždy ochotní

HLE, JARO PLNÉ VÁBNÝCH KRÁS

Hle, jaro plné vábných krás,
 jasného nebe smavý čas,
 vánky, jež mírně dují zas,
 již na svět zavítaly.

- 5 Teď švitořivý ptactva hlas,
zelených hájů vlídný jas
a žírné země plodný kvas
vše chmury rozehnalý.
- Květů množství nesčetné,
10 hojně vůně líbezná,
zas tupé smysly burcuje
a k lásky hrám je vzněcuje.
Neboť kdo má z kamene
či ze železa srdce své,
15 by jaro nepohnulo jím
svých pestrých darů bohatstvím?

- Ta změna v ročním počasí
a rozkoš, kterou svět se skví,
již všechno omladila.
- 20 A ejhle, Venuše to zří,
a všechno lidstvo věřící
své vládě podrobila.

- Ba také na mne vložila
dívčina již své jho,
25 a trápí mě ta láska zlá,
jak z lidí nikoho.
Já chřadnu, ona s myslí mé
však nechce sejít, láska má,
dlí stále v duši raněné,
30 jako by v ní přímo sídlila.

- Pro půvab své sličnosti
i mravnosti
a krásu ušlechtilosti
je hodna chvály ona.
- 35 Výtečnými vlastnostmi
a přednostmi,
co dívek září milostmi,
ji žádná nepřekoná.

- Cit lásky k ní mě poranil,
40 ta muka nelze snést,
a neosvěží-li mých sil,
ach, veta po mně jest.

Mé bědné srdce nezná klid,
jen po ní ze všech touží, lká,
45 a nemůže se uzdravit,
když útěchy mu nepodá.

Tak jako karbunkulu třpyt
jí v smavém zraku jiskří kmit
a umí srdce poranit
50 tak jako jistá střela.

Čelo se klene vznešeně
a barvou svěží červeně
prokvétá líčko z úběle,
vlas vlní se kol čela.

Ústa jí planou,
nektarem kanou,
među mnohem sladší jsou;
něha jí září

60 v laskavé tváři –
chvalte krásu vtělenou!

Útěcho slastná,
naděje kotvo,
přízně své mi přej!
Muka má strastná,
65 ránu mou zmírni –
zdar tě vždy provázej!

V tobě hledám konec trudu
v muce největší;
nezbaven trudu,
70 z lidí všech budu
nejnešťastnější.

Rač s mým bolem soucit míti,
ježž pro tebe teď mám,
a nenechávej mne k smrti nýti –
75 nadto víc si nežádám!

47 *karbunkul* tmavočervený drahokam, zvl. rubín a granát – 56 *nektar* v řec. bájesloví nápoj bohů, pak výborný nápoj vůbec